

Datum van inontvangstneming : 30/04/2018

Zaak C-208/18**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

23 maart 2018

Verwijzende rechter:

Nejvyšší soud České republiky (Tsjechië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

13 maart 2018

Verzoekende partij:

[REDACTED]

Verwerende partij:

FIBO Group Holdings Ltd

[...]

BESCHIKKING

De Nejvyšší soud České republiky (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Tsjechië; hierna: „verwijzende rechter”), [...] in de zaak van verzoekster [REDACTED] [...] wonende te Ostrava [...], tegen verweerster **FIBO Group Holdings Ltd**, gevestigd in Limassol, [...] Republiek Cyprus, [...] betreffende de betaling van USD 8.927,90 samen met rente, voor de Krajský soud v Ostravě (regionale rechter, Ostrava) [...], in verband met het cassatieberoep van verzoekster tegen de beschikking van de Vrchní soud v Olomouci (rechter in tweede aanleg, Olomouc) van 17 januari 2017, [...] heeft beslist:

[...]

De verwijzende rechter **verzoekt** het Hof van Justitie van de Europese Unie, op grond van artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Moet artikel 17, lid 1, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke

bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken aldus worden uitgelegd dat een persoon, zoals verzoekster in het hoofdgeding, die handelt op FOREX, de internationale valutawisselmarkt, vanwege het actief plaatsen van zijn eigen orders, zij het via een derde die zich beroepsmatig met die handel bezighoudt, op grond van die bepaling als consument moet worden beschouwd?

Motivering

I. Feiten in het hoofdgeding en procedure

- 1 Verweerster is een commercieel effectenmakelaarskantoor naar het recht van Cyprus, gevestigd in de Republiek Cyprus, dat werkzaam is als effectenhandelaar en zijn diensten levert via internet. Verzoekster is een natuurlijke persoon woonachtig in Tsjechië.
- 2 Op 2 oktober 2014 hebben de gedingpartijen op afstand een raamovereenkomst gesloten genaamd „*Terms of Business*” („de raamovereenkomst”), met als doel verzoekster in staat te stellen transacties te verrichten op FOREX (Foreign Exchange), de internationale valutawisselmarkt, door middel van het sluiten van op zichzelf staande overeenkomsten (*contracts for difference* of „CFD’s”). De FOREX-valutamarkt heeft geen centrale vestigingsplaats, maar is een mondiaal, elektronisch verbonden netwerk van institutionele beleggers en is 24 uur per dag beschikbaar voor handel. Ingevolge de raam-[**Or. 2**]overeenkomst moest verweerster individuele transacties op de FOREX-markt verrichten via haar online handelsplatform op basis van verzoeksters orders voor de aan- en verkoop van de basisvaluta. Artikel 30 van de raamovereenkomst bevatte een afspraak dat, mocht tussen partijen een geschil ontstaan, de Cyprische rechter internationale rechtsbevoegdheid heeft.
- 3 Het principe van CFD’s als beleggingsinstrument is het compenseren van de wisselkoersverschillen tussen de aankoopprijs van de basisvaluta (in dit geval Amerikaanse dollars of „USD”) en de prijs waartegen deze vervolgens worden verkocht, in relatie tot de genoteerde valuta (in dit geval de Japanse yen of „JPY”). Hoewel het mogelijk is om met je eigen middelen op de FOREX-markt te handelen, maakte verzoekster gebruik van de mogelijkheid te handelen in wat „lots” worden genoemd (waarbij 1 lot = USD 100.000) en van het „hefboomeffect”. Hierdoor kon zij handelen, via verweerster, met meer financiële middelen dan waarover ze in werkelijkheid beschikte: bij het „openen van een positie” (het aankopen van de basisvaluta) neemt zij een lening op bij verweerster die ze terugbetaalt bij het „sluiten van de positie” (het verkopen van de basisvaluta). Deze lening verstrekt verweerster niet uit haar eigen fondsen, maar uit de middelen die beschikbaar komen wanneer zij haar posities in een bepaalde valuta opent, aangezien verweerster zelf ook handelaar is en vergelijkbare transacties op de valutamarkt verricht. Van haar kant, als belegger, dient verzoekster slechts te voorzien in een „marge”, als garantie dat ze in staat is om eventuele verliezen te dekken. Op het tijdstip van haar order voor de „aankoop”

[REDACTED]

van basisvaluta ontvangt verzoekster van verweerster een lening voor de aankoop van het gevraagde bedrag aan basisvaluta (USD), uitgedrukt in de genoteerde valuta (JPY) en geconverteerd tegen de huidige aankoopkoers. Tegelijkertijd verricht verweerster een transactie op de valutamarkt, waarbij zij het gevraagde bedrag aan basisvaluta (USD) koopt voor de genoteerde valuta (JPY) tegen dezelfde koers. Het doen van deze aankoop opent verzoeksters positie als belegger in de basisvaluta. Het „sluiten van de positie” bestaat uit het verrichten van de tegenovergestelde financiële transactie, namelijk het verkopen van het gekochte bedrag aan basisvaluta (USD) en het terugkopen van de genoteerde valuta (JPY) tegen de huidige verkoopkoers. De transactie zelf is op die manier voltooid, met als resultaat een winst of een verlies; tegelijkertijd wordt de lening door de belegger aan verweerster terugbetaald.

- 4 Op 3 oktober 2014 sloot verzoekster een CFD met verweerster, speculerend op de stijging van de USD ten opzichte van de JPY. Verzoekster ging, op de beschreven wijze, verder met het succesvol verhandelen van het valutapaar USD/JPY [...] op haar handelsrekening [...] bij verweerster. Om 15:30:00 uur plaatste verzoekster een order voor het aankopen van 35 lots tegen een wisselkoers van 109,0000 USD/JPY; het handelssysteem informeerde haar onmiddellijk dat de actuele wisselkoers 109,0500 USD/JPY was; zij aanvaardde dit en bevestigde de aankooporder. In het handelssysteem van verweerster ontstonden lange rijen met orders als gevolg van een snelle stijging in de koers van de Amerikaanse dollar ten opzichte van genoteerde valuta's, volgend op het vrijgeven van informatie over een positieve trend in de Amerikaanse werkgelegenheidsindicatoren voor de niet-agrarische sector van september 2014; het gevolg hiervan voor de verwerking van orders was dat het handelssysteem 16 seconden reactietijd nodig had voor het aankopen van het gevraagde bedrag van USD 3.500.000 tegen een aankoopprijs die nu JPY 382.900.000 bedroeg – dat wil zeggen, tegen een wisselkoers van 109,4000 USD/JPY. Verzoekster werd een kortetermijnlening toegekend van JPY 382.900.000 om het gevraagde USD-bedrag te kopen. Verzoekster voltooide deze transactie (dat wil zeggen, sloot haar positie) om 15:48:11 uur op dezelfde dag, toen ze een order plaatste op het handelssysteem van verweerster om het betreffende USD-bedrag te verkopen (en dusdoende JPY terug te kopen). Verweersters bevestiging van een verkoopkoers van 109,5600 USD/JPY resulteerde in de verkoop van het bedrag in basisvaluta van USD 3.500.000 en de aankoop van de genoteerde valuta ter waarde van JPY 383.460.000, waarbij verzoekster haar lening van verweerster ter grootte van JPY 382.900.000 terugbetaalde en met deze transactie een bruto winst realiseerde van JPY 560.000, gewaardeerd tegen USD 4.081,33.
- 5 Het voorwerp van het geschil is een vordering die voortvloeit uit gestelde ongerechtvaardigde verrijking aan de zijde van verweerster toen verzoeksters order voor de aankoop van de basisvaluta, geplaatst op grond van de raam-[Or. 3]overeenkomst, werd uitgevoerd met een vertraging van 16 seconden. Deze vertraging en de hiermee samenhangende verandering in de wisselkoers op de FOREX-valutamarkt resulteerde erin dat de winst van verzoekster op het CFD werd verlaagd met het gevorderde bedrag (USD 8.927,90). Haar winst was lager

dan die zou zijn geweest indien verweerster de transactie tijdig had verricht overeenkomstig de door verzoekster geplaatste order, in welk geval zij een winst zou hebben gerealiseerd van JPY 1.785.000, te weten USD 13.009,23.

- 6 Verzoekster heeft daarom beroep ingesteld bij de Krajský soud v Ostravě . Het geding werd aanhangig gemaakt op 12 oktober 2015. Verzoekster beschouwt zichzelf als consument in deze contractuele relatie, op grond waarvan zij tot de slotsom komt dat de Tsjechische rechter bevoegd is in de zaak aangezien, ingevolge artikel 19 en artikel 25, lid 4, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken („de verordening Brussel I bis”), een forumkeuzebeding dat met een consument is gesloten voordat er een geschil is ontstaan, geen rechtsgevolg heeft.
- 7 Op grond van het bezwaar van verweerster heeft de Krajský soud v Ostravě, als rechter in eerste aanleg, het geding beëindigd wegens een niet te herstellen gebrek, namelijk het ontbreken van internationale rechtsbevoegdheid. De rechtbank oordeelde dat verzoekster geen consument is en dat het forumkeuzebeding van artikel 30 van de raamovereenkomst derhalve geldig was. Zijn beslissing was gebaseerd op de conclusie dat verzoekster geen CFD's heeft gesloten om te voldoen aan haar persoonlijke behoeften, beschikt over de kennis en expertise die essentieel is voor het sluiten van CFD's, handelde met de bedoeling winst te maken en was gewaarschuwd voor de betreffende risico's en de ongeschiktheid van CFD's voor niet-professionele beleggers (*retail clients*). Subsidiair paste de rechtbank het vereiste toe om de eenvormigheid te handhaven van conflictenrecht en bepalingen inzake internationale rechtsbevoegdheid voor consumentenovereenkomsten, die financiële en beleggingsinstrumenten uitsluiten van het toepassingsgebied van consumentenovereenkomsten in de zin van de verordening Rome I. In haar beslissing op het beroep van verzoekster bekrachtigde de Vrchní soud v Olomouci de beslissing van de rechtbank in eerste aanleg. Verzoekster stelde tegen die uitspraak cassatieberoep in bij de verwijzende rechter.

II. Toepasselijke bepalingen van Unierecht

- 8 De volgende artikelen van de verordening Brussel I bis zijn met name relevant bij beschouwing van de prejudiciële vraag: Artikel 17, lid 1, artikel 18, lid 1, artikel 19 en artikel 25, leden 1 en 4.

III. Motivering van de prejudiciële verwijzing en zienswijze van het hooggerechtshof

- 9 In de onderhavige zaak moet een uitspraak worden gedaan over de vraag of de Tsjechische rechter internationale rechtsbevoegdheid heeft. Derhalve moet de verordening Brussel I bis worden toegepast, aangezien de zaak betrekking heeft

[REDACTED]

op een geschil met een grensoverschrijdend element en de gerechtelijke procedure aanhangig werd gemaakt na 10 januari 2015.

- 10 Volgens artikel 25, lid 4, van de verordening Brussel I bis, heeft een overeenkomst die internationale rechtsbevoegdheid toekent geen rechtsgevolg indien deze in strijd is met artikel 19 van de verordening. Op grond van artikel 19 van de verordening Brussel I bis mogen partijen slechts afwijken van de bepalingen van afdeling 4 van de verordening Brussel I bis – waarin de bevoegdheid is geregeld voor door consumenten gesloten overeenkomsten – door middel van een overeenkomst die voldoet aan de voorwaarden die daar uitputtend worden opgesomd. Dit zijn gevallen waarin de overeenkomst (1) is gesloten na het ontstaan van het geschil, (2) aan de consument de mogelijkheid geeft de zaak bij andere gerechten aanhangig te maken, of (3) bevoegdheid toekent aan de rechter van de lidstaat waarin beide partijen bij de overeenkomst hun woonplaats of gewone verblijfplaats hadden op het moment dat de overeenkomst werd gesloten. Geen van die gevallen is van toepassing op het geschil in de onderhavige zaak, aangezien de overeenkomst die internationale rechtsbevoegdheid toekent, werd gesloten voordat het geschil ontstond, de partijen in verschillende lidstaten woonden op het moment [Or. 4] dat de overeenkomst werd gesloten en de overeenkomst die internationale rechtsbevoegdheid toekent de mogelijkheden voor verzoekster om een procedure aanhangig te maken, beperkt (zie artikel 18 van de verordening Brussel I bis).
- 11 Het belangrijkste punt in de onderhavige zaak is derhalve of is voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van afdeling 4 van de verordening Brussel I bis inzake rechtsbevoegdheid in zaken betreffende geschillen over door consumenten gesloten overeenkomsten, zodat verzoekster de bijbehorende procedurele bescherming geniet die, in overeenstemming met artikel 19 van de verordening, zich verzet tegen de effectieve rechtsbevoegdheid van de Cyprische rechter die is toegekend door de overeenkomst inzake internationale rechtsbevoegdheid in artikel 30 van de raamovereenkomst, die tussen partijen is gesloten vóór het ontstaan van het geschil. De Tsjechische rechter zou in de zaak derhalve internationale rechtsbevoegdheid hebben ingevolge artikel 18, lid 1, van de verordening Brussel I bis, op grond waarvan een consument een rechtsvordering kan instellen voor het gerecht van de plaats waar de consument woonplaats heeft.
- 12 Wil afdeling 4 van de verordening Brussel I bis van toepassing zijn, moet aan alle drie de voorwaarden van artikel 17, lid 1, van de verordening Brussel I bis zijn voldaan, dat wil zeggen: (1) een contractpartij moet een consument zijn die in een kader handelt dat als niet bedrijfs- of beroepsmatig kan worden beschouwd, (2) de overeenkomst moet daadwerkelijk tussen deze consument en een beroepsbeoefenaar zijn gesloten, en (3) de overeenkomst valt onder een van categorieën genoemd in artikel 17, lid 1, onder a) tot en met c) (zie arresten van 14 maart 2013, Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, punt 30; 28 januari 2015, [REDACTED] C-375/13, EU:C:2015:37, punt 23, en 23 december 2015, [REDACTED] C-297/14, EU:C:2015:844, punt 24).

- 13 In de onderhavige zaak bestaat enige twijfel over de interpretatie van het begrip „consument” in de zin van de eerste voorwaarde voor de toepassing van artikel 17, lid 1, dat wil zeggen, een consument die niet bedrijfs- of beroepsmatig handelt. In de context van deze zaak is het de vraag of verzoekster – dat wil zeggen, een contractpartij die, door middel van haar actieve gedrag bestaande uit het geven van opdracht tot de aan- en verkoop van de basisvaluta, indirect handelt op de valutamarkt via het bedrijf van verweerster – als consument mag worden beschouwd. De interpretatie van de andere voorwaarden staat niet ter discussie.
- 14 De volgende bezwaren tegen de vaststelling dat verzoekster een consument is, werden aangevoerd in de argumenten van verweerster en in de overwegingen voor de uitspraken van de lagere rechters. Het eerste bezwaar betreft de relevantie van de classificatie van een persoon als een „niet-professionele belegger” in de zin van Richtlijn 2004/39/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004 betreffende markten voor financiële instrumenten („de MiFID”). Het tweede bezwaar is gebaseerd op het vereiste eenvormige rechtsregels voor consumentenovereenkomsten te handhaven: betoogd wordt dat de uitsluiting van beleggings- en financiële instrumenten van het toepassingsgebied van consumentenovereenkomsten op grond van artikel 6, lid 4, onder d) en e), van verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst („de Rome I-verordening”), ook van toepassing moet zijn op het vaststellen van internationale rechtsbevoegdheid op grond van de verordening Brussel I bis. Tot slot heeft het derde bezwaar betrekking op de uitzonderlijke complexiteit van CFD’s en de noodzaak om te beschikken over economische kennis om deze te sluiten, de hoge waarde van de vordering, de gelijkheid van de twee partijen op de internationale valutamarkt en het bestaan van talrijke voorafgaande waarschuwingen over het beleggen met CFD’s, inclusief informatie over de daaraan verbonden risico’s en het feit dat men, bij het sluiten van een CFD, deze risico’s aanvaardt.
- 15 Ten aanzien van het eerste van bovenstaande bezwaren merkt de verwijzende rechter op dat het doel van de MiFID is het harmoniseren van de vereisten voor beleggingsinstellingen met als reguliere beroeps- of bedrijfsactiviteit het verlenen van beleggingsdiensten en/of het beroepsmatig uitvoeren van beleggingsactiviteiten, en het harmoniseren van de voorwaarden voor het functioneren van gereguleerde markten. Daar staat tegenover dat in de verordening Brussel I bis regels zijn uiteengezet voor rechtsbevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van uitspraken in civiele en handelszaken binnen de Europese Unie. Volgens de verwijzende rechter zijn de begrippen die in die wetgevingshandelingen worden gebruikt niet [Or. 5] onderling verwisselbaar, en een „niet-professionele belegger” als gedefinieerd in de MiFID kan niet automatisch als consument worden beschouwd. In feite is er niets dat deze conclusie onderbouwt. Bovendien kan een persoon die tot de categorie „niet-professionele beleggers” behoort, handelen met een bedrijfs- of beroepsmatige motivatie en, als zodanig, buiten het begrip „consument” in de zin van de verordening Brussel I bis vallen.

- ██████████
- 16 Het vereiste om de eenvormigheid te handhaven van conflictenrecht en bepalingen inzake internationale rechtsbevoegdheid met betrekking tot door consumenten gesloten overeenkomsten mag op een algemeen niveau prevaleren, maar niet onder alle omstandigheden. De verordening Brussel I bis regelt procedurele kwesties. De Rome I Verordening, aan de andere kant, regelt kwesties met betrekking tot conflictenrecht, met als doel het toepasselijke materiële recht te bepalen. Er moet daarom rekening worden gehouden met de specifieke kenmerken, het doel en de context van de wetgevingshandelingen. Het wezenlijke punt in dit verband is dat de verordening Brussel I bis uitdrukkelijk voorziet in het toepassingsgebied van die bepaling, waarbij vervoerovereenkomsten van dit toepassingsgebied worden uitgesloten (zie artikel 17, lid 3, van de verordening Brussel I bis), maar beleggingsovereenkomsten en financiële instrumenten niet. De verwijzende rechter overweegt derhalve dat artikel 17, lid 1, van de verordening Brussel I bis, de consumentenbescherming in die gevallen niet beperkt, aangezien de tegenovergestelde conclusie zou betekenen dat de consument zou zijn verstoken van procedurele waarborgen, enkel omdat deze bescherming in het conflictenrecht niet is voorzien.
  - 17 De conclusie dat afdeling 4 van de verordening Brussel I bis van toepassing is op financiële en beleggingsinstrumenten wordt ondersteund door de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-375/03, ██████████ (hierboven aangehaald onder de punten 14 en 15), waarin het Hof – in een geschil ontstaan in verband met een beleggingsinstrument gekocht in de vorm van een obligatie aan toonder – overwoog dat werd voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van afdeling 4 van de verordening Brussel I bis. De uitspraak in zaak C-375/03, ██████████ laat zien dat het Hof van Justitie een persoon die in een dergelijk instrument belegt als een consument beschouwt (zie arrest van 28 januari 2015, ██████████ C-375/13, EU:C:2015:37, punt 24, en de conclusie van de advocaat-generaal in dezelfde zaak, punt 28).
  - 18 De verwijzende rechter is bekend met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de interpretatie van het concept „consument”, op grond waarvan de kennis en informatie die de betreffende persoon daadwerkelijk bezit niet relevant zijn bij de vaststelling dat een persoon consument is; dit hangt uitsluitend af van het objectieve bewijs van de positie van de consument als de zwakkere partij in de desbetreffende contractuele relatie. Latere verkrijging van expertise op een bepaald terrein rechtvaardigt geen ander oordeel (zie arresten van 20 januari 2005, ██████████ C-464/01, EU:C:2005:32, punt 36; 25 januari 2018, ██████████ C-498/16, EU:C:2018:37, punt 39; 3 juli 1997, Benincasa, C-269/95, EU:C:1997:337, punt 16, en 3 september 2015, Costea, C-110/14, EU:C:2015:538, punt 21).
  - 19 Zo is ook de waarde van de vordering niet relevant, evenmin als het feit dat het voorwerp van de overeenkomst complex en atypisch is of, omgekeerd, typisch voor zaken waar de consument zich gewoonlijk mee bezighoudt. In plaats daarvan is het doorslaggevende criterium om te bepalen dat een persoon in een bepaalde contractuele relatie consument is, dat de overeenkomst in kwestie is gesloten voor

privédoeleinden (zie Magnus, U. en Mankowski, P. (red.), *Brussels I Regulation*, Second Revised Edition, Sellier European Law Publishers, München, 2012, blz. 377; Dickinson, A. en Lein, E., *The Brussels I Regulation Recast*, Oxford University Press, Oxford, 2014, blz. 218). Derhalve vallen uitsluitend overeenkomsten die zijn gesloten buiten het kader van, en onafhankelijk van, bedrijfs- of beroepsactiviteiten of -doelen onder de speciale regels inzake rechtsbevoegdheid over geschillen met betrekking tot door consumenten gesloten overeenkomsten als neergelegd in afdeling 4 van de verordening Brussel I bis. Met andere woorden: deze regels gelden enkel wanneer de overeenkomst tussen de partijen is gesloten met als doel een gebruik van de betreffende goederen of diensten anders dan een beroeps- of bedrijfsmatig gebruik. De overeenkomst moet uitsluitend zijn gesloten om te voldoen aan de eigen privéconsumptiebehoeften van een individu [**Or. 6**] (zie arresten van 14 maart 2013, *Česká spořitelna*, C-419/11, EU:C:2013:165, punt 34; 20 januari 2005, *██████████*, C-464/01, EU:C:2005:32, punt 37, en 25 januari 2018, *██████████*, C-498/16, EU:C:2018:37, punt 31).

- 20 In dat verband overweegt de verwijzende rechter dat de lagere rechtbanken een verkeerde uitlegging hebben gegeven aan het begrip „consument” in de zin van artikel 17, lid 1, van de verordening Brussel I bis en geen rekening hebben gehouden met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, door hun vaststelling dat de overeenkomst met een commerciële motivatie werd gesloten, uitsluitend te baseren op het oordeel dat het sluiten van CFD's essentiële kennis en expertise vereist en risico's met zich meebrengt waarvoor verzoekster vooraf was gewaarschuwd, en daarbij geen enkel onderzoek heeft gedaan naar het werkelijke doel van het sluiten van de betreffende overeenkomst. Het hooggerechtshof is ervan overtuigd dat verzoekster in dit geval een consument kan zijn, afhankelijk van aanvullende feiten die verband houden met het werkelijke doel van het sluiten van de overeenkomst. Echter, vanwege de volgende redenen, bestaat er twijfel over deze interpretatie, als voorzien in artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.
- 21 In zaak C-375/13, *██████████* reeds aangehaald, besliste het Hof van Justitie van de Europese Unie over een vraag die vergelijkbaar is met de vraag in deze zaak. Hoewel deze zaak in hoge mate gelijk is, mag het feit dat de aard van de activiteit in de onderhavige zaak uiteindelijk anders is, niet over het hoofd worden gezien. In zaak C-375/13 *██████████* werd geen actief gedrag vereist van de kant van de belegger en de belegger kon het rendement van de belegging niet beïnvloeden door zijn eigen gedrag. In de onderhavige zaak daarentegen vereiste de raamovereenkomst actief gedrag van verzoekster, in de vorm van het sluiten van CFD's via haar orders tot het aankopen en vervolgens verkopen van de basisvaluta. De opbrengst van de belegging was dus rechtstreeks afhankelijk van het gedrag van verzoekster. Verweerster, aan de andere kant, was de passieve partij in de contractuele relatie, in de zin dat haar enige activiteiten bestonden uit het verrichten van, en het verstrekken van krediet voor, transacties op de FOREX internationale valutamarkt overeenkomstig door verzoekster geplaatste orders.

- 22 Vanwege dit laatste onderscheid en het ontbreken van een motivering in de uitspraak in zaak C-375/13, ██████████ voor de conclusie van het Hof van Justitie dat de belegger een consument was, bestaat er enige twijfel over de juiste interpretatie van EU-recht in de context van de onderhavige zaak. Met name doet zich de vraag voor of de conclusies in zaak C-375/13, ██████████ over de status van de belegger als consument kunnen worden doorgetrokken naar andere zaken over beleggingen door natuurlijke personen, en derhalve ook naar de zaak die het voorwerp vormt van het onderhavige geding. [...]
- 23 Samenvattend acht de verwijzende rechter het aangewezen te herhalen dat het geneigd is tot het volgen van de vaste rechtspraak, op grond waarvan een persoon die zich in een objectief zwakkere positie bevindt, moet worden beschouwd als consument, ongeacht de vereiste kennis, de verbonden risico's en de aard van de activiteiten, op voorwaarde dat de persoon de overeenkomst voor privédoeleinden heeft gesloten – dat wil zeggen, niet in het kader van bedrijfs- of beroepsmatige activiteiten. Zowel het werkelijk doel van de overeenkomst als de positie van de betreffende persoon had moeten worden onderzocht in relatie tot de overeenkomst die met de andere contractpartij is gesloten, niet in relatie tot andere operators op de FOREX-valutamarkt, want het is uitdrukkelijk de andere contractpartij die op de valutamarkt opereert en transacties verricht.
- 24 Gelet op al het voorgaande kan de prejudiciële vraag, naar mening van de verwijzende rechter, niet worden beschouwd als *acte clair* of *acte éclairé*. Gelet op de specifieke aard van de activiteit in de onderhavige zaak en de aanmerkelijke verschillen met vragen die reeds door het Hof van Justitie van de Europese Unie zijn beantwoord in verband met de interpretatie van het begrip „consument”, vindt de verwijzende rechter, als een rechterlijke instantie waarvan de beslissingen niet vatbaar zijn voor hoger beroep in de zin van artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, het derhalve nodig om deze zaak voor te leggen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Een antwoord op de prejudiciële vraag is noodzakelijk voor [Or. 7] een beslissing die in de onderhavige zaak moet worden genomen over de vraag of de Tsjechische rechter al dan niet internationale rechtsbevoegdheid heeft, en kan ook van fundamenteel belang zijn voor consequente toepassing in vergelijkbare gevallen in de hele Europese Unie.

[...]

[nationale procedure]